

Josef Basík-scénář k rozhlasové reportáži

Zpracovali: Iva Haveldová, Lukáš Jelínek, Václav Lojda, Viktorie Pistulková, Lenka Tesařová a Karolína Tíkalová ze ZŠ Chýnov

Vstup č. 1

Josef Basík se narodil rok po konci druhé světové války do rodiny statkářů v Zárybničné Lhotě. Rodina Basíkových se po nástupu komunistického režimu odmítla zapojit do kolektivizace, což vedlo k tomu, že se dostala do hledáčku tehdejších úřadů. Nucené dodávky byly nastaveny v takové výši, že je nebylo možné splnit, což vedlo k postihům ze strany státu a postupně zhoršovalo situaci celé rodiny. Důsledky těchto postihů se nejvíce dotkly Josefova tatínka, který byl nakonec i vězněn.

Pamětník (39:12 – 39:27)

Už za nedodávky byl jednou, ale to bylo v Táboře asi na měsíc nebo na dva měsíce na Štědrej den, pro něj prostě přišli ne, aby zkazili Vánoce, no tak šel na dva měsíce do basy, chodili tam na pilu do Tábora řezat dříví.

Vstup č. 2

Později následoval soudní proces, který byl předem rozhodnutý. Josefova tatínka odsoudili k odnětí svobody na jeden rok.

Pamětník (2:48 - 3:05)

„Otce zavřeli a museli jsme se z obce vystěhovat, protože se táta nemoh vrátit domu na statek jako, protože měl zákaz pobytu na okrese, zbaven občanských práv, a tak dále.“

Vstup č. 3

Rodině byl následně odebrán statek a musela se přestěhovat do Soběslavi. Jejich byt byl velmi malý.

Pamětník (23:28 - 23:47)

„Do Soběslavi jsme se nastěhovali do jednoho bytu, do jedné místnosti vlastně. No tak byli jsme tam jenom tři – mamka, sestra, já, a pak když po roce přišel taťka, tak jsme tam byli čtyř. Jeden gauč velkej, na kterom jsme spali všichni, skříň, sporák, voda tekoucí nebyla tam.“

Vstup č. 4

Po propuštění Josefova otce z vězení se důsledky ztráty občanských práv začaly promítat i do jeho běžného života.

Pamětník (18:02-18:20)

„Když přišel, tak jsme měli motorku, jsme koupili a on, že si udělá autoškolu. Protože neměl řidičák, ne. No a chodil do autoškoly a když přišel ke zkouškám, tak mu řekli: 'Pane, máte smůlu, my jsme zjistili... 'On měl ztrátu občanských práv, nebyl svépřávněj. Tak nemoh jezdit na motorce.“

Vstup č. 5

V 60. letech, kdy docházelo k částečnému uvolňování komunistického režimu, začala rodina doufat v možné zlepšení situace. Josefův otec byl rehabilitován a byla mu navracena občanská práva. Přestože rodina svůj majetek zatím zpět nezískala, po zrušení zákazu pobytu v okrese se mohla vrátit zpět do Zárybničné Lhoty. Návrat však nebyl jednoduchý, Basíkovi se museli přizpůsobit novým skutečnostem.

Pamětník (17:01 – 17:09)

„Dědovi se sem nechtělo už nazpátek, protože jsme museli vyměnit tu parcelu, kde měl stavět, protože řekl, že mezi ty lumpy nepůjde už.“

Vstup č. 6

V roce 1968 se Josef oženil a s manželkou Jaroslavou společně vychovali dva syny – Josefa a Milana. Přestože rodina čelila mnoha těžkostem a omezením, snažila se s danou situací vyrovnat a pokračovat dál. Tento přístup dokonale vystihuje tato Josefova věta:

Pamětník (30:48–30:50)

„Člověk si zvykne na všechno. Musí.“

Vstup č. 7

Po pádu komunistického režimu byl Basíkovým navrácen původní majetek a v roce 1992 obnovili své hospodářství.